

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΪΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

(Συνέχεια και τέλος)

Ἐνῶ ἐσκηπτόμουνα αὐτὸ ἔξω εἶχε σκοτεινιάση τελείως, Ἦταν πιά ὥρα γιὰ ὕπνο.

Ἔπεσα λοιπὸν στὸ κρεβάτι μου. Ὁ Τρεζὸρ φυσικὰ δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μου. Δὲν ξέρω ἂν ἦταν ἀπὸ φόβο ἢ ἀπὸ τὴν πνιγερὴ ἀτμόσφαιρα ἢ ἀπὸ τῆς σκέψεις ποῦ εἶχα στὸ μυαλό μου, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ κλείσω μάτι! Εἶχα ἓνα παράξενο ἀνατριχιαστικὸ συναίσθημα ποῦ δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω. Ἐδοκίμασα τὸ πᾶν: ἤπια νερὸ, ἀνοιξα τὸ παράθυρο, ἔπαιξα στὴν κιθάρα μου τὴν Καμαρινισκάγια μὲ ἰταλικὲς βαριατσιόνες... ἀλλὰ τίποτε! Κάτι μὲ ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ δωμάτιο..... Στὸ τέλος ἐπῆρα τὸ προσκέφαλό μου, καὶ μιὰν κουβέτα κατέβηκα στὸ περιβόλι καὶ ξαπλώθηκα ἐκεῖ. Ἦταν τόσο εὐχάριστο, κύριοί μου: Ἡ νύχτα ἦταν ἡσυχῆς, ἐξαιρετικὰ σιωπηλὴ. Τὸ χορτάρι ἐμύριζε σὰν τσάνι. Στὸν οὐρανὸ ἐλαμποκοποῦσαν τ' ἀστέρια, ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι μικρὰ συνεφάνια ποῦ μόλις κινοῦνται..... Στὸ σημεῖο αὐτὸ δ' Σκβόρεβιτς δὲν βαστήχτηκε καὶ φταρνίστηκε. Τὸν ἐμιμήθηκε δὲ καὶ ὁ Κινάρεβιτς ποῦ δὲν ὑστεροῦσε ποτὲ ἀπὸ τὸν φίλον του.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε ὁ Πορφύρη Καπιτόνοβιτς, ξαπλώνομαι ἐκεῖ κάτω καὶ μόλα ταῦτα δὲν μπορῶ ἀκόμη ν' ἀποκοιμηθῶ.

Τὸ μυαλό μου ὅλο καὶ γυρίζει καὶ πάντοτε γύρω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σοφία: Πόσο

θαυμάσια μοῦ ἐξήγησε ὁ Πορξοριτς τὸ προειδοποιητικὸ σημεῖο καὶ γιατί τέτοια θαύματα ἀκριβῶς καὶ μόνο σὲ μένα συμβαίνουν;..... Ἐκπλήττομαι, γιατί δὲν καταλαβαίνω τίποτε. Ὁ Τρεζὸρ ἐν τῷ μεταξύ τοποθετεῖται κάτω στὴ χλόη καὶ βογγάει σιγά: Ἡ πληγὴς του τὸν πονοῦν. Θέλω νὰ σᾶς πῶ τὴ μ' ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῶ. Δὲν θὰ τὸ πιστέψετε: Τὸ φεγγάρι στέκεται καταστρόγγυλο, μεγάλο, φανταχτερὸ μπροστὰ μου καὶ μὲ κοιτάζει, μὰ τὸν Θεό! Μὲ πόση ἀναίδεια καὶ πόσο φορτικὰ μὲ κοιτάζει..... Στὸ τέλος δὲν βαστήχτηκε καὶ τοῦδιξα τὴν γλώσσα μου.

Γιατ' εἶπε τόσο περιεργοί—σκέπτομαι. Ὅταν γυρίζω ἀλλοῦ πέφτει ἐπάνω σι' αὐτί μου, κάνει τὴν πλάτη μου νὰ λαμποκοπᾷ μὲ περιλούσι σὰν βροχὴ. Καὶ ὅταν ἀνοίγω τὰ μάτια μου εἶναι ἀκόμη χειρότερα: Κάθε ἀκροῦλα, κάθε κλαδάκι στὸ χορτάρι τὸ φωτίζει τόσο φανταχτερὰ, τόσο ὡμορφα. Μπορεῖς νὰ τὰ παρατηρῆς ὅλα μὲ προσοχή! Δὲν μπορεῖς νὰ κάμης τίποτε. Στερίζομαι στὸν ἓνα ἀγκῶνα μου κι' ἀρχίζω νὰ βλέπω κι' ἐγώ. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω κι' ἄλοιῶς: Τὰ μάτια μου αἰφνης ἀνοίγονται καὶ τεντόνουν σὰν τοῦ λαοῦ, εἶναι τόσο πολὺ ζύπνια, σὰν νὰ μὴ ἤξεραν τί σημαίνει ὕπνος. Πιστεύω, ὅτι μὲ τὰ μάτια μου ἐκεῖνα τὸ πᾶν θὰ μποροῦσα νὰ καταβροχθίσω. Ἡ ἐξώπορτα εἶναι ἀνοικτὴ διάπλατα. Τὸ βλέμμα μου φθάνει μακρὰ στὸ βάθος. Τὰ βλέπω ὅλα καθαρὰ

πέρα στὰ χωράφια. Αἴφνης μοῦ φαίνεται σάν κάτι νὰ κινήθηκε πέρα στοῦ βιάθος. Δὲν περνάει λίγη ὥρα καὶ πάλιν κινεῖται μίση σκιά, αὐτὴ τὴν φορὰ ὁμοῦς κοντήτερα. Καὶ ἔπειτα πάλιν. Τί μπορεῖ ν' ἀναί αὐτό; ἴσως κανένας λαγὼς; "Ὁχι, φαίνεται πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ λαγὼς, ἐξ ἄλλου ὁ λαγὼς περᾶ ἄλλοιῶς. Ἡ σκιά πλησιάζει. Εἶναι πιὰ φανερό κανένα ζῶο, καμιά ἀλποῦ, κανένας λύκος.

Ἡ καρδιά μου σταματᾷ..... ἀλλὰ γιατί νὰ φοβηθῶ; Πάντοτε περιπλανῶνται τὴν νύχτα ζῶα στοῦς ἀγρούς. Ἡ περιέργεια ὁμοῦς εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν φόβο. Σηκώνομαι κοιτάζω μὲ προσοχὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς σκιάς καὶ ἀμέσως μὲ καταλαμβάνει τρόμος. Ἀπολιθώνομαι, σάν νὰ μὲ ἐβούτηξαν ἕως τ' αὐτὰ μέσα σὲ πάγο. Ἀλλὰ γιατί; Αὐτὸ τὸ ξέρετε μονάχα ὁ Θεός! Καὶ βλέπω: Ἡ σκιά ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει, ὅλο καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος μου.... καὶ βλέπω πολὺ καθαρά, ὅτι εἶναι ἓνα μεγάλο ζῶο μὲ χονδρὸ κεφάλι..... Ἀχ! Θεέ μου! Τί μπορεῖ νὰναί αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Τὸ ζῶον αἴφνης στέκεται σάν νὰ μυρίζεται..... Ἀλλὰ εἶναι αὐτός..... ὁ λυσσασμένος σκύλος, ὁ ἴδιος ποῦ μοῦ ἐπετέθη σήμερον τὸ πρωί! Αὐτός εἶναι, αὐτός εἶναι! Θεέ μου! Καὶ δὲν μπορῶ οὔτε νὰ κινήθῶ, οὔτε νὰ φωνάξω, Ὁ σκύλος πηδαῖε ἐπάνω ἀπὸ τὰ χαντάκια, τὰ μάτια του ἀστράφτουν, καὶ ἔρχεται μὲ ὄργμους κατ' εὐθείαν ἐπάνω μου! Ἀλλὰ τότε πετιέται μεσ' ἀπὸ τὰ χορτάρια ὁ Τρεξόρ μου σάν λιοντάρι. Ναι αὐτός! Σάν δράκοντες δαγκώνονται μεταξύ τους πέφτοντας ἀγκαλιασμένοι κάτω! Τὸ τί ἔγινε ἔπειτα δὲν ξέρω, γιατί καθὼς ἤμουν ἐπήδησα ἀπ' ἐπάνω τους ἀνέβηκα στοῦ σπῆτι καὶ ἐκλείστηκα στοῦ δωματιό μου!....

Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι παρ' ὅλιγον νὰ κρυφθῶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου Ἀλλὰ τί βήματα, τί πηδήματα ἔκαμα γιὰ νὰ ἀνέβω ἀπὸ τὸ περιβόλι! Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ ἡ πρώτη μπαλαρίνα, ποῦ χόρευε μπροστὰ τὸν Ναπολέοντα κάθε χρόνον τὴν γιορτὴ του, δὲν θὰ τάκανε καλλύτερα. Μόλις ὅπως δὴποτε συνήλθα, ἐσήκωσα ὅλο τὸ σπῆτι στοῦ ποδάρι. Τοὺς διέταξα ὅλους νὰ ὀπισθοῦν, ἐπῆρα δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἓνα πιστόλι. Ἐπῆρα λοιπὸν ὅλους αὐτοὺς καὶ μὲ φα-

νάκια κατέβηκα κάτω. Ἀρχίζουμε τίς φωνές, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀκούγεται. Προχωροῦμε πιὸ πέρα, καὶ τί βλέπουμε; Ὁ φτωχός μου ὁ Τρεξόρ κατάκειται νεκρός μὲ καταξυσισμένο τὸν λαιμὸ ἀπὸ τῆς δαγκωματιῆς— καὶ ὁ ἄλλος, ὁ δαιμονισμένος ἔχει ἐξαφανισθῆ!

Εἰ! Τότε ἄρχισα νὰ μουγκρίζω σάν μοσχάρι καὶ δὲν ντρέπομαι νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω κύριοί μου. Ἐπεσα ἐπάνω στοῦν διπλοῦν σωτήρα μου καὶ ἐχάριδεπα τὸ κεφαλάκι του. Καὶ ἔμεινα σ' αὐτὴν τὴν θέσει, ἕως ὅτου ἡ οἰκοκυρὰ μου Πρασκόγια μ' ἔφερε πάλιν στὰ συγκαλά μου.

—Πῶς μπορεῖτε Πορφύρη Καπιτόνοβιτς εἶπε, νὰ στενοχωρηθετε τόσο πολὺ γιὰ ἓνα σκύλο; Ἀλλὰ θὰ κρυώσετε, Θεὸς φυλάξει! (Καὶ πραγματικὰ ἤμουν πολὺ ἐλαφρὰ ντυμένος), Καὶ ἂν αὐτὸς ὁ σκύλος σῶζοντάς σας ἐθυσίασε τὴ ζωὴ του, αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ μία πολὺ μεγάλη τιμὴ γι' αὐτόν!»

Ἄν καὶ δὲν μποροῦσα φυσικὰ νὰ συμφωνήσω μὲ τὴν Πρασκόγια. ἐν τούτοις ἀνέβηκα στοῦ σπῆτι. Ὁ λυσσασμένος σκύλος ὁμοῦς σκοτώθηκε τὴν ἄλλη μέρα ἀπόνα στρατιώτη.....

Αὐτὸ εἶναι τὸ ὑπερφυσικὸν περιστατικὸν ποῦ μοῦ συνέβη.

Ὁ Καπιτόνοβιτς ἐσιώπησε καὶ ἄρχισε νὰ γερμίζει τὴν λίππα του. Ἐκνυχθήκαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ ἀπορία.

—Ἴσως νὰ διάγετε ζωὴν ἐξαιρετικῶς θρησκευτικὴν, ἤρχισε ὁ κύριος Φινοπλένεβ, καὶ πρὸς ἀνταμοιβήν.....»

Μὰ στὴν λέξι αὐτὴ στάθηκε, γιατί εἶδε τὸν Πορφύρη Καπιτόνοβιτς νὰ κοκκινίξῃ καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ σκάσῃ τὰ γέλια.....

—Μὰ ἂν παραδεχθῆ κανεὶς τὴ δυνατότητα τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τὴν δυνατότητα τοῦ νὰ ἀναμειγνύεται στὴν πραγματικὴ ζωὴ, ἄρχισε πάλιν ὁ Ἄντον Στεπάνοβιτς, τότε τί ρόλος ὑπολείπεται γιὰ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό;

Κανένας μας δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὰ καὶ ὅλοι μας ἔμειναμε σὲ κατάστασι πλήρους ἀμηχανίας.

IBAN TOYPKENIEΦ

